Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 2. Den 15. October 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 5te December 1853 efter Oplæsningen af det 7de Capitel hos Matthæus.

(Af Deseret News, Juli 6, 1854.)

Jeg og mine Brødre opstaae ofte for at tale til Forsamlingen paa dette Sted, uden just at vide hvad der kan være mest nyttigt og lærerigt. Den samme Svaghed findes hos mig, som i Almindelighed hos de Fleste af mine Brødre, der tale til Eder paa dette Sted, nemlig en Smule Frygt, hvilken skriver sig fra Følelsen om Vigtigheden af det Arbeide, hvori vi ere indkomne, men mit Mod overvinder denne Svaghed.

Kan nogen Ting læres, der vil opbygge denne Menighed ligt Evangeliets Grundsætninger? Det kan siges at Menneskets Liv og Tilværelse tilligemed dets forskjellige Sysler fra Fødselen til Døden er en ligesaa vigtig Gjenstand som Evangeliet; thi dette er forenet med Frelsens Evangelium, saavel som enhver anden Ting, der er forbundet med dets Tilværelse. Menneskets hele timelige Liv er hverken meer eller mindre end en Forberedelsesstand, given til endelige Væsener,—et Tidsrum hvori de kunne berede sig selv for en høiere Tilværelse. Menneskets Arbeide i dette Liv synes aldeles henvendt ikkun paa at frembringe det timelige Ophold; hvilket især er Tilfældet med dem, der ikke have lært den himmelske Orden og at det er nødvendigt at bruge vore Evner, medens vi ere her, saaledes at vi sikkre os Frelse i Guds Rige.

Folk i Almindelighed give sig ikke Tid til at overveie; de ere ivrigt sysselsatte hver for sig med at rive hele Verden til sig, om det var muligt, og ere uvidende om den Almægtiges Hensigt med deres Skabelse og Tilværelse i dette Liv. At erholde en Kundskab om denne Hensigt, er en Pligt, der paahviler alle Adams Børn.

De sidste Dages Hellige troe virkelig, at der er ingen Afdeling af Menneskets Liv, som ikke er indlemmet med Frelsens Plan, og ligefrem henpegende paa et tilkommende Liv. Følgelig, naar vi staae her og tale til Folket, lad enhver Mand tale, hvad der hviler paa hans Sind. Dersom en af vore Ældste er dygtig til at give os en Forelæsning i en eller anden Videnskab, lad den blive foredragen i en ydmyg og med det hellige Evangelium overeensstemmende Aand

Skulde paa en Sabbath, naar vi ere forsamlede her for at tilbede Herren, een af vore Ældste blive tilskyndet at give os en Forelæsning i en Green af Opdragelsen, med hvilken han var bekjendt, — vilde det være udenfor vor Religions Omraade? Jeg troer det ikke! Hvis nogen af de Ældste var skikket til at give en Forelæsning for Forældre og Børn om Bogstaver, eller om Begyndelsesgrundene i det engelske Sprog, det er af min Religion, det er en Deel af min Tro. Eller om en Ældste skulde give os en Forelæsning angaaende Astronomi, Chemi eller Geologi, vor Religion omfatter det Alt. Det kommer ikke an paa hvad Slags Gjenstand, der foredrages, naar det ikkun har til Hensigt at forbedre Sindet, ophøie Følelserne og udvide vor Dygtighed. Den Sandhed, som findes i alle Kunster og Videnskaber, danner en Deel af vor Religion. Troen er ikke meer en Deel af den, end enhver sand Grundsætning af Philosophien. Dersom jeg gav Eder en Forelæsning idag om Jorddyrning, — vilde jeg da tale om en Materie, der ligger udenfor Grændserne af vor Religion? Agerdyrkningskundskab er en Deel af den, ligesaa vel som enhver anden Sandhed. Hvis jeg holdt Forelæsning om hvilkensomhelst Forretningsprinciper, — vor Religion omfatter dem, og hvad som den ei indbefatter, vilde være godt for os at forlade strax og for stedse.

Denne Tale vil komme i Modsigelse med mange Folks Fordomme og jeg vil tilføie med alle Folks, med mindre de ere blevne underviste i Mormonismen. Den kommer i Strid med de Traditioner, Fordomme og Følelser fra forrige Aar, da vor Religions Alpha og Omega (Begyndelse og Ende) bestod i at synge, prædike, formane, raabe Halleluja, lovet være Herren! og naar Mandag Morgen kom gik vi til vort Jordbrug, til vor Handel, til vort Haandværk, eller til hvad vi kaldte Livets kjedsommelige Hverdagssysler, hvilke vi betragtede som ikke henhørende til vor Religion. Saadanne ere Verdens Vedtægter, men det er ikke saa med os; vi have lært Evangeliet bedre. Jeg veed, hvor let det er for Menneskets Sind at blive bedraget af Rigdommens Tillokkelser, thi jeg kjender noget af Erfaring hvilken Aand, der raader i Verden, — hvor let det er for denne Verdens Kjærlighed at tage Besiddelse af Menneskenes Hjerter, — hvor let det er at deres Sind blive formørkede af denne Verdens Gud, og blive liig de Daarer, der ikkun — som det jordiske Maal — eftertragte Guld, Sølv, Rigdomme, Storhed, udvortes Anseelse og denne Verdens Titler. Om den Religion, vi besidde, ikke bestyrer og behersker enhver anden Grundsætning og Følelse, saa ere vi ikke blevne optugtede tilstrækkelig til at lære vore Lectier fuldkomment; vi ere endnu ikke Mestere i denne himmelske Videnskab.

Dersom de Sidste Dages Hellige ikke have gaaet i Skole længe nok for at forstaae, at alle Ting, denne Verden tilhørende, som Rigdomme, Ære, verdslig Storhed og Titler er aldeles underordnede deres Religion, da ere de ikke fuldkommen bevandrede i deres Religionsbekjendelse. Forstaae I dette?

Opfatte de Sidste Dages Hellige hver for sig de Omstændigheder, i hvilke de ere satte, — den Stilling de indtage saa vel i det menneskelige Samfund, som i Skjødet af Jesu Christi Kirke? Hvor mange ere her tilstede idag, der opfatte som de burde, deres Forhold til Gud og Mennesker, og som tilstaae nøiagtig deres Livsstilling, deres Forhold til Englene, og Forsynets Bestemmelser? Her ere mange, som have været i denne Kirke flere Aar, — ere de Mestere, eller ere

de endnu blot Lærlinge? Ere de Fædre eller endnu ikkun ſpæde Børn? Have de Behov at underviſes i Begyndelſesgrundene af Chriſti Lære, eller ere de dygtige til at underviſe andre deri og udpege for dem Veien til Liv og Frelſe? Mange ere iſtand dertil. Derſom vi have lært vore Lectier vel, vil vi ved vort eget Exempel kunne levendegjøre Lærdommene og paa denne Maade viſe Andre Veien til Liv og Frelſe. Hvor mange af mine Tilhørere beſidder ſaamegen Magt over dem ſelv, at de kan holde Vredens heftige Aand under Fornuftens Herredømme og ſaaledes ikke blive opirret mod deres Brødre? Udvælg den Mand eller Qvinde ſom er iſtand til at dømme en retfærdig Dom, ſom kan veie deres Naboers Liv og Opførſel paa Retfærdighedens, Barmhjertighedens og Sandhedens Vægtſkaal. Er der Nogen? Jeg haaber, der findes mange! Hvor mange af de Sidſte Dages Hellige, ſom har været i Kirken fra 15 til 20 Aar, have lært Evangeliet tilſtrækkeligt for at være Herrer over deres Lidenſkaber? Hvor mange have lært ſaavel Tingenes ſom Menneſkets Natur, — Brugen af Guld og Sølv og af Tingene, der omgive os, ſaaledes at man kan nyde det jordiſke Liv, og at forſtaae dets Beſkaffenhed ſaavidt, at man kunde opoffre alle Øſtens Skatte, hvis man beſad dem, til Opbyggelſen af Guds Rige, og ikke at have anden Villie end Guds? Hvem er faſt mod Indflydelſen af et ſtort Navn og verdslig Navnkundighed? Hvor mange have lært Lectien ſaa fuldkommen at de kan udholde Armod, Nød og Elendighed uden i mindſte Maade at blive rokkede eller tabe noget af deres Characteerfaſthed. Enhver kan ved Leilighed beſvare disſe Spørgsmaal for ſig ſelv. Jeg kan forſikkre Eder, vi have at lære ſaadanne Lectier, derſom vi ikke allerede har gjort det. Forſynets (ſaakaldte ſkjulte og uſynlige Haand viſer ſig i alle Guds Gjerninger. Hvem af denne Forſamling kan troe for et Øieblik, at Herren vilde lægge Mærke til ſaa ubetydelig en Ting ſom de Haar, I have kæmmet af Eders Hoved denne Morgen? Og dog er det ſaaledes; — ikke eet Haar er falden til Jorden, uden Eders himmelſke Faders Vidende. For at overbeviſe de gamle Apoſtle om hans Omhu for dem, valgte han de ubetydeligſte Ting af Værdi for at tydeliggjøre for dem, at den mindſte Ting undgaaer ikke hans Opmærkſomhed. Han ſagde: "Frygt ikke for dem, ſom dræbe Legemet, men kunne ikke ſlaae Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, ſom kan fordærve baade Sjel og Legeme i Helvede. Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke een af dem falder til Jorden, uden Eders Faders Vidende. Ja endog alle Eders Hovedhaar ere talte

Forſtaae vi, hvorledes Forſynet ſtyrer og controllerer Jordens Nationer og udſlager Menneſkenes Skjæbne? Hvis ikke, — vi have at lære disſe Lectioner, der ligge foran os. Have vi endnu ikke lært, at Fattigdom, Sygdom, Smerte, Mangel, Skuffelſe, Tab, Modgang eller ſelv Døden ikke ſkulde lede os en Haarsbred fra at tjene Herren, ſaa have vi at lære det. Have vi ikke lært at haandtere denne Verdens Ting paa den rette Maade med Henſyn til den evige Frelſe, — vi have endnu at lære det. Om vi havde Bjerge af Guld og Sølv og Magaziner fulde af koſtbare Ting, og kunde ſtyre Elementerne, og byde over Qvæget paa tuſinde Høie, og dog ikke have lært at det Alt ſkulde opoffres til Opbyggelſen af Guds Rige paa Jorden, ſaa er det en Lectie vi have at lære.

Vor Religion omfatter enhver Sandhed henhørende til det dødelige Liv; intet ligger udenfor dens Omraade! Det kommer ikke an paa hvad Menneſkene

gjøre, saalænge de holde sig indenfor Grændserne af Sandhed og Retfærdighed, — tilhører det ogsaa Guds Søns Evangelium. Kan de gaae udenfor disse Grændser? De kunne. Jeg vil sige Eder, hvor let det kan skee. Naar de Hellige begive sig paa Reisen til dette Sted, ligegyldigt hvorfra de komme, de ere fulde af Tro og Religion, af Bøn og Ydmyghed, og ak! hvor ønske de ikke at komme til Zion. De seile over Atlanterhavet, dampe op ad Missisippi og Missouri Vande, — og begynde deres Reise over Sletterne, men neppe ere de komne halvveis, førend de fa'de i Fristelse, nogle i den Grad at de sige: "Naar jeg kommer til Dalen, vil jeg reise til Californien." Nogle vil falde saa at de sværge og bande deres Qvæg; og andre vil behandle dem grusomt i Anfald af Raseri. De, som gjøre saadanne Ting, vide vel, at de ere udenfor Grændserne af hvad de have lært at være ret, endog af deres Fædres nedarvede Lærdomme. Vi ere blevne lært fra Barndommen, at Heftighed, Vrede, Trætte Ondskab osv. er uret. Vore forrige Lærdomme har i mange Tilfælde været lige saa sande og ligesaa overeensstemmende med Evangeliet, som de kunde gives. Vi ere blevne oplærte ikke at sværge, og Aanden i os forbyder det. Hvis vi mishandle vore Dyr eller hverandre, Aanden indeni os, vore nedarvede Lærdomme og Bibelen, — alt samstemmer i at erklære det for Uret.

Naar de Hellige ankomme i Saltsødalen, hvor let er det ikke for dem at forlade den rette Vei. Jeg kunde udpege Snese af Tilfælde, hvis jeg havde Tid. Paa den anden Side kunde jeg udpege Mænd, der have været hos os i mange Aar i dyb Armod, og nogle fra Begyndelsen, uden at øine Udsigt til at den Tid vilde komme, at de kunde tilstrækkelig føde og klæde deres Familier, og dog ere de fulde af Tro og Ydmyghed. Skulde dette Folk deeltage i Herrens Velsignelser saa rigelig, som han gjerne vilde give dem, det vilde fordærve dem. De forstaae ikke, hvor nødvendigt det er, at de prøves i alle Ting. De vilde sige: "Jeg forstaaer at jeg er velsignet, men jeg har velsignet mig selv," og forglemme at det er Herren, der har velsignet dem, og givet dem deres Guld og Sølv, deres Huse og Jorder; deres Heste og Vogne og alt hvad de besidder.

Dersom de Sidste Dages Hellige ikke have lært at behandle denne Verdens Goder med Erkjendtlighed til Gud, som gav dem, de have at lære det. Naar de, som have taalt Fattigdom, velsignes med Velstand, ere de ofte tilbøielige at ansee det som en Følge af deres egen Kraft og Viisdom, og glemme Gud, som har velsignet dem, og lide Skibbrud paa deres Tro; derimod er der dem, der ere blevne velsignede, men bragte til Fattigdom og Mangel, vende de sig bort fra Sandheden, lig en ung Mand i Nauvoo, som satte sig ned at spise Frokost, men da han ikkun havde en tør Maiskage, udbrød han: "Jeg vil ikke velsigne dette, thi dersom Gud ei vil give mig bedre Føde end denne, vil jeg aldrig bede ham velsigne den." Jeg sagde, at han vilde lide Skibbrud paa sin Tro. Den Aand, der viste sig hos ham var Frafaldets. Han forglemte, at Forsynet raadede over den selvsamme Omstændighed, han foragtede; og han gik Fordærvelsen imøde. Hvor forunderligt det end maa synes for alle Menneskenes Børn, Gud er i og omkring alle Ting.

At handle rigtig, kan simpelthen indbefattes i faa Ord, nemlig: Lad Enhver fra nu af og fremdeles ikke gjøre eller foretage nogen Slags Forretning, med mindre de kan gjøre det i Herrens Navn,

og lad dem aldeles hengive sig under hans Villie, hvad enten det strider mod deres Fordomme eller ikke, eller er afgjort mod deres Følelser. Herren vil tilsidst føre saadanne Personer til Fylden af hans Glæde paa en Vei, der undertiden kan synes mørk for dem. Men der er Tusinder, som vil sige: „Herre, vi troe paa Dit Navn, vi ere døbte i Dit Navn, vi have propheteret og uddrevet Djævle i Dit Navn. Erindrer Du ikke at vi lagde Hænderne paa en Person i hiin Stad, eller i det Huus og uddrev en Djævel af ham. Saadanne, som have helbredet de Syge eller uddrevet Djævle, vil, hvis de ikke ere agtpaagivende paa dem selv, opløftes i deres Sind, og troe, at de have Magt af dem selv at gjøre hvad de behage. Pral ikke af disse Ting! Jeg hører mange sige: „Jeg er en Sidste Dags Hellig, og vil aldrig falde fra; jeg er en Sidste Dags Hellig, og *skal* være det til min Dødsdag.“ Jeg gjør aldrig saadanne Erklæringer og vil aldrig gjøre det. Jeg troer at have erfaret, at af mig selv har jeg ingen Magt, men mit Væsen er indrettet saaledes, at det kan tiltage i Viisdom, Kundskab og Magt, modtagende lidet her og lidet der. Men overladt til mig selv har jeg ingen Magt og min Viisdom er Daarlighed, da klynger jeg mig fast til Herren, og jeg haver Magt i hans Navn. Jeg troer at have lært Evangeliet saavidt, som at forstaae, at jeg i og af mig selv er Intet. Dog i mit Væsens Indretning er lagt en Grundvold, og dersom jeg bygger ret paa den, vil jeg sikkre mig Gudernes Uafhængighed i Evigheden. Dette erholdes ved en trofast Udholdenhed i Evangeliets Grundsætninger i dette Liv, hvilket vil føre os fra Tro til Tro, og fra Naade til Naade. Dette er Maaden, hvorpaa jeg troer at have lært Herren. Vil nogensinde den Tid komme, da vi for evigt skal være uafhængige af ethvert andet Væsen? Nei, den Tid vil aldrig komme! Mange have faldet af saa simpel en Grund som denne; og skulde jeg bruge et af Vestens Udtryk, jeg vilde sige, de ere besværede af „Opblæsthed“. Saadanne Personer indbilde sig, at de have Magt at gjøre dette og hiint, men naar det behager Herren at overlade dem til sig selv, viser han dem at de haver ingen Magt.

Vi høre Nogle sige: „Jeg vil gaae ud af denne Menighed; saasnart som jeg kan.‘ Hvorfor? Fordi jeg har kjøbt en Vogn af en af Brødrene, og han vil at jeg skal betale den.“ Eller: „Jeg reed en Broders Hest tildøde, og han mener, at jeg skal godtgjøre dens Værdi. Det er et uforskammet Samfund og jeg vil ikke staae i det.“ Jeg hører ikke disse Ting selv, men jeg kan høre dem af andre. Jeg veed, at det er saaledes. Hvad mangler saadanne Folk? De lade Egenkjærligheden faae Magt, og forglemme Herren deres Gud. De paakalde ikke hans Navn, og overlade sig ikke til hans Førelse i alle deres Veie. De forglemme at de ere ifærd med at gjøre det, de brugte før, nemlig at tjene Herren den syvende Dag og tage de sex for dem selv. De vil handle og vandle, arbeide og ophobe Rigdomme de sex Dage og gaa til Forsamling om Søndagen for at tjene Herren een Dag. En saadan Religion er ubekjendt for mig, og jeg veed at den duer til intet. Min Religion maa være med mig fra den ene Mandag Morgen til den anden, det hele Aar om; ellers vil den ikke være tilstrækkelig for mig.

I kan see hvor let det er for Sidste Dages Hellige at trine ud af Pligtens Vei.

De, som forlade den rette Vei, kjende dem ikke selv, de ere ubekjendte med den menneskelige Slægts Natur, og med Grundsætningerne af det Rige, som vi

ere beskjæftigede med at opbygge. Naar de Sidste Dages Hellige berede deres Sind at taale hvadsomhelst der kan komme for Guds Riges Skyld, hvad enten Armod eller Velstand, eller Sygdom eller at jages af Pøbelen, vil de sige: „Alt er Ret, og vi vil ære Herrens Haand i det, og i alle Ting, og tjene ham til vort Livs Ende, eftersom Gud vil give os Evne og Leilighed til.“ Hvis I ei have beredet Eders Sind for dette, jo hurtigere I gjør det, desto bedre.

Mennesker, som ikke kan styre dem selv, og holde deres Følelser, deres letfærdige Lyster og Begjerligheder underdanige, vide ikke bedre end at rende tankeløse efter denne Verdens forgjængelige Ting. De sige, at de har isinde at reise til Californien, og jeg takker Herren, at de vil. Hvorfor? Fordi jeg hellere vil være i denne Menighed i Selskab med 100 Familier af fattige, oprigtige Hellige, end med 100 Millioner, som have at skaffe med Djævle og reise til Californien. Og hvor længe vil de være der, førend de bønfalde en vantro Kjøbmand om at bringe dem tilbage igjen? Men jeg siger, lad dem ligge der i Helvede, indtil de ere vel udbrændte liig en gammel Pibe. Jeg vilde ikke røre en Finger for at hjælpe dem tilbage nu, thi de vilde blot fordærve Samfundet. Efter en Tid, naar de ere rensede, ville vi bringe dem til Zion dersom de ønske at komme og tjene Herren. Men om de ønske at tjene dem selv, lad dem gjøre saaledes; og om de ønske at tjene Djævelen, lad dem tjene ham.

Min Bøn for Eder denne Morgen er, at I maa være den høieste Guds Tjenere, men om nogen af Eder finder en Mand eller Qvinde, som ikke vil tjene Herren, læg dem ikke et Straa i Veien for at hindre dem fra at tjene Djævelen, men giv dem heller en Daler til Hjælp til en Vogn for at paaskynde deres Bortreise fra denne Menighed. Det vilde være bedre at gjøre saaledes, end at holde dem her, naar de ingen Tilbøielighed have at elske og tjene Herren. Vi ere bedre farne foruden dem!

Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes? Lad intet Menneske dømme sin Medskabning, med mindre han veed, at han har Christi Sind hos sig. Vi burde alvorlig overveie dette Punkt. Hvor ofte siges der ikke: „Den eller den Person har gjort Uret, — han kan ikke være en Hellig, ellers vilde han ikke handle saaledes.“ Hvoraf vide I det? Vi høre nogle sværge og lyve, de undertræde deres Naboes Rettigheder, bryde Sabbaten ved at blive borte fra Forsamling, ridende omkring i Byen, opsøgende Heste og Qvæg, eller arbeidende mellem Fjeldene. Døm ikke saadanne Personer, thi I vide ikke Herrens Hensigter med dem, sig ei, at de ikke ere Hellige. Hvad skal vi gjøre med dem? Bære over med dem!

Brødre og Søstre fra andre Lande sætte hyppig stor Tillid til de amerikanske Ældste, som have været deres Lærere, men en eller anden ubetydelig Ting skeer, som de ikke synes at være ret, og strax sige de: „den Ældste er ikke en Sidste Dags Hellig.“ Dømmer Ingen! Den Person, som siger om en anden, at han ikke er en Sidste Dages Hellig for en ubetydelig Forseelses Skyld i det daglige Liv, beviser, at han ikke besidder Guds Aand. Tænk paa dette Brødre og Søstre, skriv det ned, at I maa opfriske Eders Hukommelse dermed; tag det med Eder og see ofte paa det. Dersom jeg dømmer mine Brødre og Søstre uden Aabenbarelse fra Jesum Christum, da er jeg ikke i Besiddelse af Christi Aand; havde jeg den, vilde jeg ikke dømme Nogen. Dette er en sand Lærdom. De Nykomne i Særdeleshed erindre, at de

ei domme deres Brødre og Søstre. Mange give sig af med at dømme mig og dette Folk; jeg har ogsaa Ret at dømme ligesaavel som de. Skulde jeg afsige min Dom om dem, der domme mig og dette Folk, vilde jeg gjøre det i Josephs Sprog i en Samtale vi have paa Prent; det angaaer et Spørgsmaal, der blev gjort Joseph, saalydende: "Joseph! er du Jesus Christ? Nei, men jeg er hans Broder". Vil alle Folk blive fordømte, som ikke ere Sidste-Dags-Hellige? Ja, og en stor Deel af dem, undtagen de omvende sig hurtig. Jeg vil endvidere tilføie, at mange af de Sidste-Dags-Hellige vil blive dømte paa samme Maade, medmindre de lære deres Lectie bedre. Dette er min ufravigelige Mening.

Der er Familier iblandt os her, med hvilke jeg har været bekjendte siden Begyndelsen, som have Begreber om denne Verdens Ting, der synes forunderlige for mig. De have en særegen Opfattelse om denne Verdens Goder. Angaaende dette Punkt især ønsker jeg, at Guds Hellige maa henvende deres Sind, og lære denne vigtige Lectie ret, at de ikke skal falde i Fristelse.

Vi ville forestille os f. Ex. en liden Green af Kirken opreist i en Egn, hvor de i Almindelighed ere velstaaende. De sælge deres Eiendomme, og samles med de Hellige. Sæt, at der er ti Familier i Grenen, og at de eie omtrent titusinde Daler hver. Ni af de Ti tabe deres Formue ved Procuratorer, ved Slægtninge efter Kjødet, eller ved andre Personer som plyndrer dem, saa de ikkun have det høist Nødvendige tilbage til Reisen hid. Een af de Ti er heldig nok at frelse sin Formue og har den i Guld. Dog han laaner en Mand et hundred Daler, kjøber Vogn og Trækdyr for et andet Hundrede, betaler Reisen for denne eller hiin fattige Familie osv., indtil han har forbrugt alle sine Penge og han ogsaa kommer her blot og bar. Samle nu disse ti Familier sammen, og fra de ni, hvis Eiendom gik over i de Ugudeliges Hænder, vil I ikke høre en eneste Knur eller Klage fra deres Læber, medens I vil høre hundrede fra den, som har hjulpet de fattige Hellige til Zion. Jeg siger Eder nu hvad jeg veed er Sandhed, thi jeg har iagttaget disse Kjendsgjerninger af den menneskelige Skrøbelighed fra Begyndelsen.

Tillad mig her at sige de Hellige, at jeg har samlet endeel Formue i mine Dage, og jeg opfordrer alle, der er bekjendte med mig, at bevidne om de kan sige, at jeg nogensinde har sagsøgt en Mand, der skyldte mig, eller i mindste Maade trængt ham. Har jeg nogensinde afviist Enken eller den Faderløse tomhændet, eller den Fattige hungrig fra mit Huus, eller tillukket min Pung, naar der var noget i den? Har jeg nogensinde taget en Broder ved Struben og sagt, betal mig hvad du er mig skyldig? Nei, aldrig! Men jeg har Pakker af Gjeldsbeviser imod dem, udgjørende over 30,000 Dollars. Jeg praler ikke af dette, men fremstiller det ikkun for Eder som et følgeværdigt Exempel.

Det saarer mine Følelser naar stakkels elendige Uslinger, som gjerne kunde skjære Halsen over paa os, erholde Midler af et af Kirkens Medlemmer. Hvor meget bedre vilde det ikke været at have overleveret det til rette Mand, tilføiende: "Tag dette, ernær de Fattige og gjør godt med det." Kan I begribe at Herren formaaer at give en klækkelig Formue i Eders Hænder i en kort Tid, og tage den fra Eder igjen? Jeg kan tildeels forstaae det. Jeg kan have Tusinder af Contanter liggende under Laas og Lukke idag, tilligemed Vexler for uhyre Summer paa de bedste Bank-Indretninger i Ver-

den; men har jeg nogen Sikkerhed for at eie en Skilling imorgen? Ikke den mindste. Herren den Almægtige kan sende Ild og Ødelæggelse naar han behager og tilintetgjøre Byer og opsluge Stæder ved brølende Jordskjælv. Han kan opreise Riger og gjøre Samfund vældige, og bringe dem til Ringhed igjen efter Behag. Han kan, naar det behager ham, give dem Rigdom, Velvære og Ro, og paa den anden Side plage dem med Fattigdom, Nød og store Modgange. Hvo forstaaer dette? Hele Verden burde forstaae det, især de Hellige.

Jeg ønsker at indprente en anden Ting paa Eders Sind, en Ældste, som er villig at prædike Evangeliet, laaner af Eder hundrede eller tusinde Daler, og nogen Klage udgik aldrig af eders Mund mod ham, førend I kom hjem til Dalen; men efterat I have været her nogle faa Dage, I følge mig rundt og fylde mine Øren med Klagemaal mod denne Broder og spørge mig, hvad han har gjort med Eders Penge. Jeg svarer, jeg veed ikke. Saaledes er I bedrøvede og i Elendighed hele den udslagne Dag for at faae dem igjen. Om en Ældste har laant Eder og I finde at han har faldet fra, gaae da Rettens Vei med ham; men dersom han er villig at prædike Evangeliet uden Pung og Taske, da kommer det Eder ikke ved, hvad Brug han gjorde af de Penge, han laante af Eder. Broder Josephs Lærdom er, at ikke en Daler, I besidder, er eders egen, og om Herren ønsker at bruge den, lad den gaae; det er ikke Eders Sag, hvad han gjør med den. Skal den anvendes til at mætte den Dovne? Nei! Men I kan see dem, som have været ude paa Missioner, arbeidende mellem Fjeldene, dragende gjennem Landet til Høire og Venstre, søgende sit Ophold ved deres Hænders Arbeide.

Men I sige: „Hvad har han gjort med mine Penge?“ Han har maaskee med dem hjulpet hiin fattige Familie hid, som ellers ikke vilde været her; hvis I knurre mod denne Ældste, vil det være til Eders Fordømmelse. Pengene vare ikke Eders, men Herren den Almægtige gav dem i Eders Hænder for at see, hvad I vilde gjøre med dem. Guldet, Sølvet, Hveden, det fine Meel, Boffelen, Hjorten, Qvæget paa de tusinde Høie, Alt er hans, og han anbringer dem hvor han vil, og han leder Nationernes Skjebne hvorhen han vil, idet han nedslaaer een Nation og opreiser en anden efter sit eget Velbehag.

Alt, som er af Vigtighed og Værdi i Verden, er indlemmet i vor herlige Religion og beregnet paa at ophøie Sjelen hos Menneskenes Børn til en evigvarende himmelsk Tilstand.

Ingen behøver at dømme mig. I kan ikke tilfulde opfatte min Stilling, heller ikke er det Eders Kald, men ikkun at lytte med aabne Øren til hvad der læres og tjene Gud med et udeelt Hierte. Maaske jeg nu har fængslet Eders Opmærksomhed længe nok. Jeg har ikke overskredet Grændserne af min Religion i mine Bemærkninger. Dersom jeg havde talt til Eder om de sidste Dages Helliges nye A-B-C, min Religion omfatter det, og alt Godt, vi see Aar efter Aar.

Vil I stræbe efter i Sandhed at være Hellige? Jeg beder ikke Herren at I maae; men min Bøn er offret til Eder, og jeg formaner Eder i Christi Sted: „Værer forligte med Gud og tjener ham til Eders Livs Ende med et udeelt Hjerte“. Jeg beder min himmelske Fader at gjøre Eder dygtig dertil.

Maa Herren velsigne Eder. Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi havde længe med Længsel ventet Præsident F. D. Richards, een af de tolv Apostler, i Besøg, da han, til vor store Glæde og Fornøielse, ankom iblandt os den 27de f. M. og vi kunde byde ham velkommen. Det var over to Aar siden vi tog Afsked med ham i hiin fredelige Dal i Vesten, og nu at see ham her i dette fjerne Land, bragte os til at tænke paa den faderlige og beskyttende Omsorg, som har været skjenket ham af vor himmelske Fader, idet Elementerne har været ham føielige baade tillands og paa det store Dyb. Hans Skytsengel har beskjærmet og beskyttet ham, og vi haver været saa lykkelige at nyde hans korte men behagelige Besøg. Vi er ret taknemlig for hans Raad og Undervüsning, og de Hellige i Kjøbenhavn har været meget begunstiget. Vi vilde ønske at Alle i hele Missionen kunde have havt den Fornøielse at see vor elskelige Broder, men hans Tid var kort og hans Forretninger mange, følgelig maatte det opsættes til en anden Gang.

Han afreiste med Dampskibet Slesvig den 5te dennes Kl. 2 Eftermid., og vi seer af et Brev fra ham, dateret Altona den 7de October at han ankom til Kiel den 6te omtrent Kl. 9 Form., efter en noget ubehagelig Overfart. Han ventede at afreise til Hull den 7de. Han siger: „Tillad mig at takke Eder for al den Kjerlighed og Opmærksomhed som blev mig beviist under mit korte Ophold i Kjøbenhavn. Uagtet mit Ophold var kort og vore Tanker meget sysselsatte med forskjellige Anliggender, saa har det dog forskaffet mig megen Fornøielse og fornyet min Interesse for den skandinaviske Mission, som og sat mig mere istand til at lægge den for Dagen; og jeg haaber at de Hellige, saavelsom I selv, med hvem jeg havde den Fornøielse at komme tilsammen, vil føle en levende Interesse for deres Præsident i Liverpool og optage ham i deres Bønner."

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Deseret News af 13de, 20de og 27de Juli og 3die August er nylig arriveret. De melder at der herskede en almindelig Sundhed overalt i Territoriet, saavelsom Fred og Velstand. De offentlige Arbeider skrider hurtig frem. Jorden har ydet Overflodighed til Føde baade for Mennesker og Dyr, og der har ikke været en saadan Høst siden Coloniens Begyndelse, uagtet Kornet i nogle Tilfælde er bleven beskadiget ved Hagl og ved Græshopper.

Den sydlige indianske Mission, under Bestyrelse af Ældste P. P. Pratt, var i en blomstrende Forfatning, og efter nærværende Udsigter er den Dag ikke fjern, da Israels Overblevnes Kaar vil blive væsentlig forbedret; Mørkets Slør begynder at falde fra deres Øine. De imodtager Herrens Tjenere med hjertelig Glæde og fryder dem over at deres Befrielses Dag er begyndt at gry, og give det maa vedblive indtil Propheternes Ord er opfyldte og de bliver et hvidt og behageligt Folk.

Den 24de Juli var der en stor ungdommelig Fest, hvis Beskrivelse vi giver i dette Nr. Der var omtrent firehundrede Børn og unge Mennesker i Toget, blandt

hvilke var imellem tyve og tredive Indianerbørn, med et prophetisk Banner med denne Indskrift, „Vi skal blive til et hvidt og behageligt Folk.“

Gode Tidender lyder fra Washington Stad, og vi hilser dem som Gryet til en klarere Dag. Gjennem den hæderværdige J. M. Bernhizels, Utah Territoriums Repræsentants, utrættelige Iver, er der fra Staternes Regjering bleven Territoriet megen Gavmildhed beviist, som vil sees af følgende Brev, meddeelt af Præsident F. D. Richards.

Washington City d. 8de August 1854.

Præsident F. D. Richards.

Min Kjere —

Uagtet hans sataniske Majestæt rasede og brølede har dog de følgende Lovforslag og Tillæg til Lovforslag gaaet igjennem begge Afdelinger af den lovgivende Forsamling og have modtaget Præsidentens Sanction, og er saaledes blevne gjeldende Lovbud:

At godtgjøre Utah Territorium dets Udgifter foranlediget ved de indianske Fiendtligheder i Aarene 1840 og 51, til et Beløb af . . .	20,940	Doll.	65 c.
At anvende til Anlægget af en Militærvei i Utah . . .	25,000	—	„ „
At anvende endvidere til Utahs Bibliothek	500	—	„ „
At anvende endvidere til at betale Lovcommitteens Omkostninger	2,428	—	10 „
Til almindeligen forekommende Udgifter til de indianske Anliggender i Territoriet i et Aar endende med den 30te Juni 1854	10,000	—	„ „
Til det Samme i et Aar endende med den 30te Juni 1855	20,000	—	„ „
Til Udgifter ved Fredsslutninger med og til Skjænk til Indianerne i Territoriet	45,000	—	„ „
Til at dække Territoriets Regjerings Udgifter for et Aar endende med den 30te Juni 1855	30,700	—	„ „
I Alt	154,568	Doll.	75 c.
omtrent	278,544	Rd.	

Tre eller fire nye Postrouter er ogsaa bleven oprettet i Territoriet. G. P. Stiles er ansat som Hjælpedommer ved de Forenede Staters høieste Ret i Utah Territorium istedet for afgangne Dommer Underwood.

Doctor Garland Hurt af Kentucky er bleven valgt til Indianeragent for Utah Territorium istedet for den ved Døden afgangne Major Bedell.

Jeg forbliver o. s. v.
John M. Bernhizel.

Ungdommens store Høitideligholdelse
af
Den fireogtyvende Juli 1854,
som var den syvende Aarsdag af Pionerernes Ankomst til Dalen ved den store Saltsø.

(Oversat fra Deseret-News for 27de Juli 1854.)

Orden, hvori Høitideligheden foregik. Ved Solopgang Kanonsalut og Klokkeringning.

Kl. 7 forsamlede Børnene sig i Skolehusene i deres respective Distrikter og droge derfra til den almindelige Samlingsplads, Tabernaklet. Den store Procession ordnede sig Kl. 7½ og forlod Pladsen præcis Kl. 8, under Anførsel af Oberst J. C. Little, Dagens Marschal, og marscherede i Parade gjennem endeel af Byen og vedblev deres Marsch til Præsident Youngs Bolig, hvor Præsidenten og hans Følge blev modtagne med Sang og Taler af de Unge under Affyring af en Pioner-Salut af 7 Skud hvorved et kjæmpestort Flag udfoldedes og Processionen begav sig derpaa til Tabernaklet.

Efterat Processionen havde indtaget deres Sæder, aabnedes Døren for Publicum.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Marschallen. Derefter holdtes Bøn af En, dertil beskikket og Sang af Ungdommens Chor.

Derpaa fulgte Taler og Lykønskninger passende for Tilfældet, afvexlende med Musik og Sang fra de forskjellige Chor.

Efter Høitidelighedens Slutning trak Publikum sig tilbage.

Processionen ordnede sig igjen og fulgte Præsidenten med Følge tilbage til hans Bolig. Fra denne drog de i Parade gjennem en anden Deel af Byen indtil de kom til Pladsen, hvorfra de udgik.

Processionen dannede sig der i en Fiirkant, og gav et hjerteligt Hurra for hver Aarsdag siden Ankomsten i Dalen, ledsaget af Trommehvirvler og Kanonskud. Fanerne o. s. v. bleve samlede og Processionen aftakkedes, hvorefter enhver Afdeling vendte tilbage til deres respective District-Skolehuse, hvor et Tractement for de Unge var beredt af Forældrene for dermed at slutte den glæderige Dag.

Processionens Orden.

1. Dagens Marschal og Capt. L. W. Hardy, tilhest. W. Eddington og N. H. Felt, Adjutanter.

2. En ung Mand bærende Marschallens Tjeneste-Tegn, hvorpaa med gyldne Bogstaver stod **„Orden"**.

R. T. Burton, Marschal-Assistent.

3. Det amerikanske Flag med "Stjerner og Striber".

4. Militær-Musiken.

5. Pionerernes Banner.

6. 24 unge Mænd i fuld Bjergdragt.

7. Et Banner med Pionerernes Navne.

J. W. Cummings, Marschal-Assistent.

8. En Dreng bærende en Pude, hvorpaa en Bibel og Mormons Bog i 6 forskjellige Sprog.

9. 24 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter og Straahatte.

10. 24 Piger i hvide Kjoler og lyserøde Liv.

11. En Dreng med et Banner af blaat Silke prydet med Guld og Valgsproget „**Viisdom**“.

Joseph Horn, Marschal-Assistent.

12. En Dreng med et Compas.

13. Jordgloben, med en Thronhimmel af blaa Silke og Guld, baaren af 4 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter, Hatte og Skjærf.

14. 8 Drenge med forskjellige Gjenstande nødvendige for Skole-Underviisningen.

15. 3 Drenge med Qvadrant, Bjerg-Barometer og Sextant.

17. Himmelgloben med en Thronhimmel af hvid Silke og Guld, baaren af 4 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter, Kroner og Skjærf.

17. En Dreng bærende et Planetarium (En Maskine visende Planeternes Bevægelse), med Indskrift: „**Evigheder**“.

Joseph Cain, Marschal-Assistent.

18. Universitetets Banner.

19. 12 Drenge med hvide Beenklæder, Skjorter, røde Belter med Valgsprog i Guld.

20. Et Banner af blaa Silke og Guld med Valgsprog: „**Al Sandhed**“.

21. 12 Piger i hvide Dragter.

D. Kandland, Marschal-Assistent.

22. Et Silkebanner med Valgsprog „**Zions Bolværk**“.

23. 3 Drenge med Silkebælter med gyldne Indskrifter.

24 Drenge med lyse Dragter og sorte Bælter.

25. Et Banner med Indskrift „**Dyd er Zions Pryd.**“

26. 24 Piger i hvide Dragter.

J. F. Hutchinson, Marschal-Assistent.

22. Et Banner med Valgsprog: „**Israels yndelige Sangere**“.

28. 24 Sangere af Ungdommen; 12 Ynglinge i lyse Dragter og 12 Jomfruer i hvide med blaa Skjærf.

29. Lærere.

D. H. Wells, Marschal-Assistent.

30. Et Banner, baaret af Indianerbørn, med Indskrift: „**Vi skal blive et hvidt og behageligt Folk**“.

31. 24 Indianerbørn i indiansk Dragt Carnaby, Marschal-Assistent.

32. En Fane, med Valgsprog „**Israels Haab**“.

33. 50 Drenge.

34. En Hædersstav med Indskrift: „**Tro, Haab og Kjærlighed**“.

35. 50 Piger.

A. Hoagland, Marschal-Assistent.

35. En Corpsfane.

37. Nauvoo Musik-Corps.

38. En stor Jordglobus med Indskrift: „**De Helliges Arv**“, og smykket med en Himmel af purpurrød Silke og Guld, baaren af 6 Ynglinge i hvide Beenklæder, korte Kjoler, Hals-Sløifer, Skjærf og Kroner af Silke og Guld.

30. Et Banner med Sindbilleder, „En Løve og et Lam“.

40. Præsident Young og hans Følge — Lorenzo Snow paa den høire Side og Wilford Woodruff paa den venstre paa hvide Heste; tillige Dagens Capellan.

41. En Fane med Indskrift „**Velsignede ere de, hvis Navne ere skrevne i Livets Bog**“.

42. Kirkens Historieskriver med en Rulle, understøttet af hans 4 Skrivere i hvide Beenklæder og Vest, sorte Kjoler med Skjærfe og bærende en Himmel af Silke og Guld.

43. En stor Himmelglobus, prydet med en Himmel af hvid Silke og Guld, baaren af 6 Ynglinge i hvide Beenklæder, korte Kjoler, Halssløifer, Skjærfe og Kroner af Silke og Guld, — og understøttet paa den høire Side af Orson

Hyde og paa den venstre af John Taylor paa hvideHeste; Indskrift: Kom og See.

A. H. Raleigh, Marschal-Assistent.

44. Et stort Kaart over Amerikas Land, med Paaskrift: **„Ephraims Deel.“**

45. Et Compagni af Drenge.

B. H. Young, Marschal-Assistent.

46. En Silkefane med Indskrift: **„Modre! lær os at blive store“.**

47. 24 Piger i hvideKjoler og blaa Liv.

J. M. Simmons, Marschal-Assistent.

48. En Fane med Paaskrift: **„Zions Døttre glæde sig i Zions Fred“.**

49. 24 Piger i hvide Klædninger, blaa Skjærfe og hvide Krandse som Hovedpynt.

50. En Fane af hvid Silke og Guld; Valgsprog: **„Uskyldighed“.**

51. 24 Jomfruer i Hvidt medSkjærfe, Kroner af hvide Roser paa deres Hoveder, og Blomsterkoste i deres Hænder.

B. B. Messenger, Marschal Assistent.

52. Et Banner med Valgsprog: **„Enighed er Frihed“.**

53. Et Compagni af Drenge.

H. B. Clawson, Marschal-Assistent.

54. En Fane af hvid Silke og Guld med Indskrift: **„Dyd“.**

55. 12 unge Damer, klædte aldeles eens i hvide Dragter, med Kroner af hvide Roser paa deres Hoveder, Blomsterkoste i deres Hænder og bærende hvide Silkebælter, med følgende Valgsprog i Guld: **„Hil være Propheten“, „Herrens Hellighed“, „Herrens Zion“, „Bjergenes Blomster“, „Zions Haab“, „Israels Befrielse“, „Uskyldighed og Dyd“, „Kjærlighed og Reenhed, „Zion vort Hjem“, „Dalens Lillier“, „Fred og Overflodighed“, „Reen Kjærlighed forædler“.**

John Brown, Marschal-Assistent.

56. Et stort Kaart af Asien med gylden Paaskrift: **„Judæ Deel“.**

57. Et Compagni af Drenge.

59. Deserets Alfabet.

58. Et Compagni af Piger.

60. Et Corps-Banner.

61. Ballos Musik-Chor.

62. 2 Smaadrenge iforte Hyrdedragter af Tartantøi, bærende Hyrdestave og fulgt af tamme Lam.

Capt. Heman Hyde.

63. Arriergarde i fuld Uniform.

Efterat Prosessionen og Tilskuerne vare komne tilsæde, kaldte Dagens Marschal Forsamlingen til Orden.

Bøn afholdtes af Præsident Joseph Young og et Chor valgt for Tilfældet iblandt de Unge afsang meget smukt: „Vi hilse Dig smilende Morgen“.

Leo Hawkins læste derefter følgende Adresse paa de unge Mænds Vegne:

Præsident Young:

Forsaavidt Du tillader det, ville vi tiltale Dig med denne Titel, hvilken vi ansee mere hædrende og varigere end Titelen af General-Lieutenant, Guverneur, eller hvad alle de Titler hedde, som denne Verdens Præsidenter, Monarker eller Regenter kan give.

Vi ansee Dig som vor Fader og Ypperste, med Fuldmagt ikke blot af jordisk men og af himmelsk Oprindelse, idet Du holder din Myndighed, Embede og Kaldelse ved Beskikkelse af den store Elohim og ved Bekræftelse af den høieste Guds Hellige; — en Myndighed og et Præstedømme, som vi ere blevne lærte, vil vedvare ikke blot i Tiden men ogsaa i Evigheden, og Tanken paa det Sidstnævnte er det især, som oploster vore Følelser, opliver vor Aand og giver alle vore Handlinger Liv og Kraft.

Tillad mig høiagtede Præsident, at henvende mig til Dig som Repræsentant for denne herlige og store Forsamling af

Ungdom, som er her tilstede, og tillad mig at udtrykke kortelig nogle af vore Tanker og Følelser.

Næst Gud vi takke Dig for at have ført os fra et Land, fuldt af Tummel og Forvirring, til disse yndige Dale, hvor vi kan nyde Fredens rige Velsignelser under en faderlig og liberal Regjerings Omhu. For en Tid siden, paa den 4de Juli, udtrykte vi vore patriotiske Følelser og ærede de Mænds Ihukommelse, som itubrød Tyra "niets Lænker, og indførte et nyt Regjeringssystem, i den politiske Verden. Vi vurdere ikkun høiere den Dag paa hvilken Du førte de Hellige ind i denne Dal og desformedelst dannede et nyt Tidspunkt i vor Historie, og forandrede vor Stilling fra en Byes indskrænkede til en Territorial-Regjerings større Indflydelse, og saaledes førte os fra en undertrykt Stilling til den selvlovgivende Magt.

Født imellem Pøbel og vugget paa Forfølgelsens Bølger, have vi lært at sætte Priis paa Fredsfesten i Ephraims Dale. Vore Stæder reise sig i Skjønhed og Storhed; vore Landsbyer forøges; vore Marker bugne af Overflod; vore Hjorder tiltage i Antal; den hele Natur synes at smile paa os; med eet Ord: Ørkenen og de tørre Steder ere bogstaveligen bragte til at glæde sig, og den øde Mark til at blomstre som en Rose. Herren har været barmhjertig mod sit Folk og vi vil velsigne hans hellige Navn.

Vi føle ogsaa, at vi ere Børn af hæderværdige Forældre, hvis Navne og Minde vi ære, og som ved Siden af dig og din hæderlige Forgjænger have havt Mod nok til at stride mod den offentlige Menings mangehodede Slange, at blotte de skrigende Vildfarelser i sekteriske og politiske Galskaber og at udfolde Sandhedens Banner for en ved Vantro og Overtro forblindet Verden. De have ikke blot trodset den offentlige Mening, men ogsaa udholdt offentlig Had og Bespottelse. Ingensinde have de ladet sig forfærde af en rasende og vanvittig Pøbels Optøier, ei heller frygtet at møde en forsamlet Hob af djævelske Fredsforstyrrere — Mennesker, der have søgt at berøve dem deres Religion, deres Ære, deres Frihed, og Alt det en Hellig eller en Landets Borger kunde ansee helligt, og hvis de ikke kunde leve og nyde disse Rettigheder, døde de frimodigen i Kampen derfor. Naar Undertrykkelse fulgte paa Undertrykkelse, naar Forfølgelsens Aand var løsladt og opflammede Menneskenes rasende Lidenskaber. naar Skjæbnens mørke Skyer med det stormende og oprørte Hav truede med Tilintetgjørelse, vare de alligevel trofaste mod Gud, deres Religion og deres Land og trodsede, som det sømmede Guds Mænd, de oprørte Elementer og vedligeholdt deres Charakteer uforandret De have gjort endnu mere; hellere end at fornægte deres Religion, have de flygtet, naar Menneskenes urimelige Fordringer tvang dem dertil, og forlod deres Huse, deres Marker, deres Hjem, og vankede som Landflygtige omkring paa det Land, for hvilket deres Fædre blødte Mange af dem døde under Jernaaget og beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Sagde jeg døde. Nei! de leve — og idet de leve see de nu dette skjønne Optrin. Hvis ægte Charakteerfasthed, urokkelig Troe, reen Patriotisme, Ære og Kydskhed er Dyder, da er Du dydig som og vore Fædre var.

Vi ere nu i et smukt Land, med en sund Beliggenhed; vi boe i frugtbare og romantiske Dale, fjernt fra Undertrykkelse, fra Forfølgelsens fjendtlige Aand og fra Verdens forføreriske og sæderfordærvede Indflydelse. Vi boe i Fred og have Overflodighed af Jordens gode Ting, og vi ønske at dyrke enhver god Grundsæt-

ning, at følge dit og vore Forældres Exempel, at være trofaste i vor Religion imod vor Gud og vort Land, at bevare ubesmittet hine Grundsætninger, overdragne til os, saa at vi kan vare vore hæderlige Fædres sande Repræsentanter og ved Lydighed, Trofasthed og Udholdenhed haabe vi at blive istand til at følge deres Fodspor, og tilsidst leve og regjere med Dig og dem i vor Guds celestiale Rige.

Broder Brigham! vi takke Dig for den Opmærksomhed, for den Frihed vi have havt at henvende os til Dig, og vor Bøn er, at Du maa leve til at see mange glade Gjentagelser af Aarsdagen af dit Indtog i denne Dal.

Det regelmæssige Chor sang derpaa følgende: See en Konge skal regjere i Retdighed og Fyrster skal herske med Forstand En Mand skal blive som et Skjul for Vinden, som et Dække for Uveir, som Vandfloder paa et tørt Sted, som Skyggen af en stor Klippe i et nøgent Land.

Ørken og det ubeboede Sted skal glædes for dem, og den ufrugtbare Mark skal frydes og blomstre som en Rose.

Den skal blomstre yppigen og fryde sig, endog med Glæde og Sang.

Da skal de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren ei være tilstoppede.

Da skal de Lamme løbe som Hjorte, og de Stummes Tunger synge.

Og Herrens Forløste skal vende tilbage og komme til Zion med Sang og evig Glæde paa deres Hoveder; de skal erholde Fryd og Glæde, og Sorg og Suk skal fly fra dem.'

Jomfru Alice Young oplæste følgende Adresse paa de 12 unge Damers Vegne:

Deres Excellence, Guvernør Young!

Vi bede Dem at modtage vor ærbødige Hilsen idag paa Zions unge Døttres Vegne. Idet vi tiltale dem som Territoriets Gouverneur, anerkjende vi Dem som Præsident over Jesu Christi Kirke, — som den af den høieste Gud Bemyndigede; og som Hoved for hans Rige paa Jorden.

Vi henvende os til dem som en Fader for dette Folk, som en mægtig Høvding som en værdig Anfører for den ædle Flok af Pionerer, som trodsede Farerne af en raa, øde Ørken for at forskaffe os denne Dags Hæder og Velsignelser. Vi glæde os i, at De er stor, fordi vi vide, at De er god.

Gid De maa leve længe for at nyde den Fred og Lyksalighed, som De har været et Redskab at meddele os; og vi ønske alvorligen, at den samme Troe, og de samme hellige Principer, der tilskyndede Dem, da de søgte et Tilflugtssted i Bjergenes Dale, — et Hjem for Guds forfulgte Hellige, og som ere indvævede i vor Natur, maa vedblivt at tiltage i Kraft hos os med Aarene og lægges for Dagen i vort Levnet, saa at vi maa bidrage vort til at forplante fra Slægt til Slægt, Erindringen om det, som vi idag feire.

Derpaa blev nogle Vers, forfattede af Jomfru E. R. Snow, afsungne af det ungdommelige Chor.

Musik af Nauvoo Musik Corps.

Jomfru Laura Hyde oplæste følgende Adresse paa de 50 unge Damers Vegne:

(Fortsættes).

Notize — „Den patriarchalske Orden" vil kunne bekommes om nogle Dage; Vedkommende ville behage at indsende deres Ordre.

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 6te April til 6te October 1854.

Conferenzer.	Grene	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.											
1. Kjøbenhavns	15	45	38	38	16	973	209	76	„	„	1110
2. Aalborg	8	10	15	12	11	238	82	19	„	„	286
3. Vensyssels	7	10	13	11	5	237	93	17	„	2	276
4. Fredericia	10	16	17	12	8	223	71	21	„	1	276
5. Lollands	7	2	6	3	7	105	46	11	„	„	123
6. Bornholms	4	6	3	4	3	96	12	6	„	1	112
Norge.											
7. (Brevig)	5	8	7	9	3	168	47	12	„	„	195
Sverrig.											
8. (Skaane)	10	17	15	8	5	204	120	2	„	„	249
Island.											
Westmannas	1	2	„	„	„	3	2	„	„	„	5
Summa . . .	67	116	114	97	58	2247	682	164	„	4	2634

Indbetalt siden den 1ste Octbr.

A. P. Trane . . . . . 100 Rd. „ Mk. „ Sk.
N. Sørensen . . . . . 6 — „ — ½ —
Joh. Svensen . . . . . 10 — „ — „ —
J. P. Folkman . . . . 7 — „ — „ —
H. Jensen . . . . 8 — „ — 7 —

Summa 131 Rd. 2 Mk. 7½ Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording